

at der skal sikres plads til børnene overalt i landet, i højere grad vil blive opfyldt?

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jo, det er jeg enig i. Altså pladsgarantien skal rumme en garanti for, at man kan få en plads til sit barn i et pædagogisk dagtilbud. Det skal jo ikke være et krav om, at der skal stå tomme pladser. Og det er jo oplagt, at hvis forældrene får den valgmulighed, at de kan passe børnene hjemme, så er det da muligt, at omkostet om børneinstitutionspladser vil falde, men det skal være en reel mulighed, at man kan vælge. Det skal ikke være betinget af, at pladsen ikke er der, og derfor ønsker vi, at pladsgarantien stadig skal have den ambition, at den skal gælde efter barnets fyldte halve år.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Ole M. Nielsen som ordfører.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne kvittere for de to beslutningsforslag, der er fremsat her dels af hr. Frank Dahlggaard, dels af SF. Det er godt at få emnet sat på dagsordenen.

Vi synes, at SF's forslag er det mest realistiske, fordi der er tale om en gradvis indførelse. Selv om jeg mener, at vi har råd til det, så er det klart, at vi skal passe på ikke at tage alt for store spring eller lave alt for store huller på én gang.

Men vi har råd til at opprioritere børnefamilierne. Hvorfor skulle vi dog ikke bruge en del af den økonomiske velstand, en del af det forbrug, som vi har? Hvorfor skulle vi ikke konvertere det til gavn for børnefamilierne, til gavn for fremtiden, når vi ved, det er så vigtigt? Og der er ikke ret mange, der er i tvivl om, at yngelpleje, for nu at kalde det sådan, er utrolig vigtig.

I Danmark ligger vi dårligst i sammenligning med alle de lande, vi sådan kan være tjent med at sammenligne os med. Det er vistnok rigtigt, at England ligger dårligere, men det engelske samfund er heller ikke et samfund, som jeg ønsker at sammenligne Danmark med. Vi har det på mange måder bedre.

Der blev sagt, at arbejdsmarkedet ikke kan bære det. Jamen det er jo også et spørgsmål om at omkanalisere nogle investeringer i uddannelse på de steder, hvor der en overgang vil blive et hul, for det er oplagt, at det er nogle steder mere end andre. Men i så vigtig en sag som det her kan vi klare det.

Vi regner også i Kristeligt Folkeparti i øjeblikket på, hvor hurtigt vi skal indfase det, hvor fleksibelt det skal være, og hvad det koster. Og vi plejer jo ikke at komme med ufinansierede forslag. Det er klart, at der skal skaffes finansiering, når vi kommer med forslagene, og det vil vi også gøre, men pengene kommer ind igen, så det er næsten at være for hård ved sig selv at sige det. Hvis man er en privat familie, så er det et godt emne at låne lidt penge til, for de kommer ind igen i sparede omkostninger på et senere tidspunkt.

Så siger Socialdemokratiets ordfører, at familierne må prioritere. Ja, selvfølgelig må de det. Men for det første har vi gamle jo lært dem at leve over evne. Det har vi jo været temmelig gode til i det samfund her. Og for det andet har vi jo, bl.a. i høj grad inspireret af socialdemokratisk politik, fået samfundet indrettet sådan, at al pasning af børn og ældre og syge og svage osv. foregår uden for hjemmet af lønnede folk. Sådan er det her samfund jo indrettet. Og man håber, det er sådan, folk vil have det.

Når det er sådan, så er vores skatteniveau selvfølgelig så højt, som det er. Det er helt klart. Der er ikke noget med, at der er nogen, der går hjemme og gør det gratis, ligesom man gjorde i gamle dage. Jamen når alt skal betales over skatterne, så er det utrolig svært for de få familier, som vil sætte sig uden for det system, at klare sig selv. Derfor har børnefamilierne kun i begrænset omfang muligheden for at prioritere, hvis også de skal betale renter og afdrag på husene og så i øvrigt alt det andet, som vi mener, der hører med til et moderne og godt liv.

Så siger fru Pernille Blach Hansen også, at kun 20 pct. af mændene bruger deres orlov. Ja, desværre, og det har jo noget at gøre med en af de sager, som vi arbejdede med tidligere på dagen, nemlig den manglende ligeløn, altså uligelønnen, for det har jo noget med familiens økonomi at gøre. Det er jo sådan, at det i de allerfleste tilfælde er manden, der tjener mest.

Så det er altså ikke kun et spørgsmål om, at man ikke kan amme, for, som vi var inde på, så kunne vi måske rette det i løbet af nogle år. Men vi skal altså også have rettet det, så mænd og kvinder tjener lige meget, for ellers vil man vælge sådan, at den, der tjener mindst, går på barselorlov. Og så tror jeg altså ikke, det er nemt at ændre det naturlige gen, der gør, at kvinder og børn har lidt nærmere kontakt til hinanden, end børn og mænd har. Men det gen er nok på vej til